

! Les eleccions del C. A. D. C. !

**Triomfa
la candidatura
patrocinada
per la Junta**

11. 10. 1984

ti i Camp abans de la catalanització del diari, transmet el seu condol a la seva família.

ATLETISME

Jeroni Joan, de Tortosa, campió peninsular de Cross :: Catalunya, gran vencedora

(Ve de la primera pàgina)

La classificació fou la següent:
1. Jeroni Joan, català, 43 m. 50 s.
2. Manuel Andreu, català, 43 m. 51 segons.

3. Vicenç Navarro, català, 44 m. 19 s.

4. Josep Delgado, Guipúscoa, 44 m. 25 s. 1-5.

5. Jaume Coll, Guipúscoa, 44 m. 36 s. 1-5.

6. Just Borràs, català, 44 m. 39 s. 1-5.

7. Cilleruelo, Guipúscoa, 44 m. 4 s. 4-5.

8. García, Guipúscoa, 44 m. 51 s. 1-5.

9. Irandi, Guipúscoa, 44 m. 50 s. 2-5.

10. Blanco, Guipúscoa, 45 m. 1 s. 2-5.

11. Faro, català, 45 m. 1 s. 3-5.

12. Cialceta, Guipúscoa.

13. Aceval, Guipúscoa.

14. Castillejo, Guipúscoa.

15. Iriarte, Guipúscoa.

16. Badia, català.

17. Francesc Carri, català.

18. Bixarguena, Guipúscoa.

19. Donizaga, muntanyenc, 46 m. 39 s. 1-5.

20. Gil, català.

21. Marfio, gal·lec, 47 m. 2-5.

22. Rodríguez, gal·lec.

23. Orens, gal·lec.

Per regions:

Catalunya, 1-2-3-6-10. Total, 22.

Galícia, 4-5-7-8-9. Total, 33.

Galícia, 11-12-13-14-15.

Per equips: Gimnàstica de Ulla. Donostia, Aire Lliure, de Barcelona, Agrupació Biscaina, Nuri, de Barcelona, Sarrià Esportiva, Verita, de Galícia.

Per al diumenge vindrà la F. C. d'Atletisme projecta organitzar un veritable d'honor, en un lloc cèntric, el qual servirà per a fer palesa l'administració que la resta dels atletes catalans ha despertat entre tots els bons aficionats.

EL II TROFEU MOLOCK'S

Diumenge al matí, a l'Estadi, es va celebrar el II Trofeu Molock's, organitzat per Acció Atlètica.

Hoquei

EN LES SEMIFINALS DEL CAMPIONAT D'ESPANYA ES CLASIFICAR EL POLO. CAL DECIDIR L'ALTRE FINALISTA

Resultats:

Terrassa, 0 - Polo, 2.

Residència, 1 - Club de Camp, 1.

El partit Terrassa - Polo

Al camp del Terrassa es jugà diumenge el segon partit semifinal del Campionat d'Espanya entre l'equip titular i el del Polo. Com es recorda, el primer partit jugat el diumenge anterior acabà amb la victòria mínima del Polo per dos gols a un.

Aquest segon partit havia despertat gran expectació i el camp del Terrassa s'omplí ben bé. Arribà el senyor Abol, i els equips foren els següents:

TERRASSA: Sarrià, Argemir, Domínguez, Chelabari, Argemir, Simó, Francino, Badiella (M.), Roig, Badiella (J.) i Indurín.

POLO: Capdevila, Kalmann, Cailà, Huguet, Grieta, Renua, Lacort, Tarruella, Rodin, Querall i Palomero.

La primera part va ésser anivellada. Amb tot, Tarruella al cap de 25 minuts de joc pogué arribar a un gol. La primera part acabà amb un zero a favor del Polo.

A la segona part dominà quelcom més el Polo, i al cap de 20 minuts Palomero aconseguí el segon gol, i el partit finalitzà amb la victòria dels de Barcelona, sense que es tornés a marcar.

La Boxa

QUATRE CAMPIONATS EN QUINZE DIES. — "L'Auto", de París, fa remarcar que quatre títols de campions de França s'han posats en joc en altres tants combats que es disputaran dintre el curt període de dues setmanes. El primer d'aquests campionats és el dels pesos ploma, el qual havia de disputar-se ahir a Niza entre Leperson, campió, i Augier, challenger. (Caldrà dir que tractant-se de pesos ploma francesos, serà sempre ostentat de boxadors que ja han estat batuts pel nostre Josep Gironès? Creiem que no. És la regla, a la qual, com és de llei, no manra l'excepció, que, en aquest cas, és Holtzer, pes ploma francès d'una vèlua positiva, el qual en aquests moments està enfilant com una carabassera.

El segon dels campionats és el dels pesos gal·l. El títol està posat en joc diumenge a Lúcia per Huet havent decidit. Aquest combat la amb una decisió sobre el "chat tierce" obtinguda en matx no vàlid per al campionat.

Lenglet i Landrin boxaran diumenge a la Sala Vaqram de París per al campionat de França dels pesos fòrta. Havent estat declarat vacant el títol, la Federació ha designat els

dos esmentats com els militants de la categoria més qualificats perquè se'l disputin. Lenglet fou el darrer titular del campionat.

Un altre títol que havia quedat vacant és el dels pesos lleugers. Ferrer i Baudry, els dos boxadors designats per la Federació, han signat el corresponent contracte per tal de disputar-se'l a Rouen el vinent dia 17.

En les altres categories de pes els títols de campió són igualment coberts.

El dels mosca, per exemple, serà posat en joc per Angelman davant Bataille el pròxim dia 16 d'abril. En el pes mig fort, Abel Argotta, campió, té ja un nou challenger: Alex Mann. En els welter és possible que Tenet sigui ben aviat enfrontat a Lecadre. Sois Marcel Thil, el campió dels mitjans, és deixat tranquil pels seus compatriotes. Thil, no obstant, es ven assetjat pels que volen emparar-se del seu títol de campió del món. Entre aquests hi ha el campió d'Europa de la categoria, el belga Gustau Roth. El matx ja ha estat acordat, i és probable que els dos boxadors lluitin a París a l'Aire Lliure pel mes de maig.

Rugby

La U. E. Santboiana s'adjudica el títol de Campió de Catalunya

RESULTATS DE DIUMENGE

Santboiana-Barcelona, 38 a 0. CADC-Joventut, 32 a 0.

Amb aquest partit es dona per acabat el Campionat de Catalunya. Destaca la victòria neta del Santboiana, les condicions del qual, actualment, són indiscutibles i per tant la victòria assolida sobre el Barcelona fou ben mereixedora.

La puntuació final del Campionat de Catalunya resta com segueix:

J. G. E. P. F. C. P.

Santboiana 30 10 0 123 23 39

Coronella 30 7 1 2 74 30 23

Barcelona 30 6 1 3 75 229 25

Cadell 10 3 0 7 36 24 15

Joventut 10 2 0 8 39 100 11

Universitat 10 0 0 10 0 101 6

ESTACIO DE SERVEI MONUMENTAL

Passeig Sant Joan, 109 - 102

GREIXAT 3 P.TES.

per a turismes fins a 20 HP.

ADVERTISEMENT IMPORTANT

Els particulars i entitats que ens trameten notes per a la seva publicació, són pregats que l'ingulin present que la redacció esportiva de LA PUBLICITAT és al carrer de Barberà, 11 i 13, que és on cal adreçar tota la correspondència destinada a aquesta secció. La publicació dels originals no es vinguin amb aquesta adreça, sofrirà d'una endavant, un retard mínim de vint-i-quatre hores.

De l'Espanyol, Soler va demostrar que és encara un dels millors mitjancers d'Espanya—amb permís del

malgrat la superioritat tècnica del Madrid, l'Espanyol aconseguí empatar a dos gols

El diumenge passat, el Campionat de Lliga va definir-se. L'Atletic de Bilbao, l'equip més regular de tota la resta, ha quedat proclamat campió, després d'haver de passar en la darrera jornada, de resultes del seu resultat advers amb el Barcelona, una mica d'incertesa per tal de no veure's amb la sorpresa que fos el Madrid qui continués en possessió del títol de referència. Per aquest motiu, el matx Espanyol-Madrid, celebrat abans d'ahir a la nostra ciutat, havia adquirit, ultra l'interès de consuecud, un al·licient més decisiu, car amb ell el Madrid podia intentar de jugar-se la darrera carta.

La lluita, a pesar de l'interès visible que tenia per un dels dos protagonistes, es va desenvolupar en un aspecte bastant discret. El Madrid, al primer temps, va superar netament l'Espanyol. No tant sols en l'aparellament, sinó en la manera de portar els avançaments. La davantera del Madrid, recolzada sobtadament per la línia mitjana, va aconseguir que les seves evolucions fossin observades en l'aspecte tècnic, molt superior al dels seus contrincants. El primer atacant blanc, especialment dirigit per Lluís Recuerdo, amb el seu immediat col·laborador Llanusa, va realitzar combinacions bellament plasmatades, la majoria de les quals deixaven entreveure sempre una possibilitat d'ésser transformades. En canvi, la davantera espanyolista actuava descoordinada per complet, sense que pogués reaccionar ni tant sols en la seva jugada. A pesar de la taca irrefragable de Soler, en aquest temps, que empenyia la davantera a l'atac, aquesta, per feblesa, desobediència i manca d'entusiasme, semblava tancada com les figures de Zancura i Quinceos l'impressionaven, puix que les folles dels seus elements—Briando i Edelmiro li—particularment, estaven a l'ordre del dia. Dintre aquesta monotonia, per part de l'Espanyol, i amb un xic més de curiositat per part del Madrid, es va arribar al descans sense que el partit correspongués a l'expectació que havia despertat.

En reprendre's el partit, i al cap d'una estona, l'Espanyol va començar a fer un joc més efectiu, degut a que la seva davantera va jugar amb més entusiasme i rapidesa que en la part anterior. Domènec i Prat, a cinquè dels quals va anar l'ofensiva, van crear situacions ben perilloses per al bàndol adversari i aleshores esdevingué la lluita més igualada i interessant. Una vegada aconseguí l'empat, el Madrid va tornar a evidenciar la competència de la seva davantera, i les seves evolucions no tindràn cap que un nou punt els tornava a donar superioritat. L'Espanyol, pel contrari, va deixar la modalitat d'empatar-se a la defensiva per iniciar una altra vegada nous avançaments, els quals fins a les acaballes no es trobà la manera de transmutar-los. La lluita, per tant, en aquest temps, va seguir diverses alternatives en l'atac, la qual cosa sempre semblava més interessant que no veure l'Espanyol del primer temps com lluitant desaprofitat pels seus oponents.

El Madrid, com hem dit, va palejar una major superioritat tècnica que l'Espanyol. Les seves línies sempre es desenvolupaven a un sol objectiu, superant totes les de l'equip local. Dintre els seus elements, cal destacar la taca que feren Zancura, Quinceos, L. Reguero i Sauto. El primer, al segon temps, fou el "companionisme" per al qual els anys no passen; efectuant parades amb el seu estil tan propi, que li valgueren una reconciliació total amb el públic barceloní, el qual li produí els aplaudiments en múltiples ocasions. Pel que fa referència a Quinceos, va actuar durant tot el partit amb una gran irregularitat, encara que amb molta seguretat. L. Reguero va demostrar novament que continua essent un dels davanteres més complets, pel gran coneixement i to de bala que posseeix, i Sauto, a la línia mitjana, fou al primer temps un excel·lent marcatge de Prat.

De l'Espanyol, Soler va demostrar que és encara un dels millors mitjancers d'Espanya—amb permís del

malgrat la superioritat tècnica del Madrid, l'Espanyol aconseguí empatar a dos gols

El diumenge passat, el Campionat de Lliga va definir-se. L'Atletic de Bilbao, l'equip més regular de tota la resta, ha quedat proclamat campió, després d'haver de passar en la darrera jornada, de resultes del seu resultat advers amb el Barcelona, una mica d'incertesa per tal de no veure's amb la sorpresa que fos el Madrid qui continués en possessió del títol de referència. Per aquest motiu, el matx Espanyol-Madrid, celebrat abans d'ahir a la nostra ciutat, havia adquirit, ultra l'interès de consuecud, un al·licient més decisiu, car amb ell el Madrid podia intentar de jugar-se la darrera carta.

La lluita, a pesar de l'interès visible que tenia per un dels dos protagonistes, es va desenvolupar en un aspecte bastant discret. El Madrid, al primer temps, va superar netament l'Espanyol. No tant sols en l'aparellament, sinó en la manera de portar els avançaments. La davantera del Madrid, recolzada sobtadament per la línia mitjana, va aconseguir que les seves evolucions fossin observades en l'aspecte tècnic, molt superior al dels seus contrincants. El primer atacant blanc, especialment dirigit per Lluís Recuerdo, amb el seu immediat col·laborador Llanusa, va realitzar combinacions bellament plasmatades, la majoria de les quals deixaven entreveure sempre una possibilitat d'ésser transformades. En canvi, la davantera espanyolista actuava descoordinada per complet, sense que pogués reaccionar ni tant sols en la seva jugada. A pesar de la taca irrefragable de Soler, en aquest temps, que empenyia la davantera a l'atac, aquesta, per feblesa, desobediència i manca d'entusiasme, semblava tancada com les figures de Zancura i Quinceos l'impressionaven, puix que les folles dels seus elements—Briando i Edelmiro li—particularment, estaven a l'ordre del dia. Dintre aquesta monotonia, per part de l'Espanyol, i amb un xic més de curiositat per part del Madrid, es va arribar al descans sense que el partit correspongués a l'expectació que havia despertat.

En reprendre's el partit, i al cap d'una estona, l'Espanyol va començar a fer un joc més efectiu, degut a que la seva davantera va jugar amb més entusiasme i rapidesa que en la part anterior. Domènec i Prat, a cinquè dels quals va anar l'ofensiva, van crear situacions ben perilloses per al bàndol adversari i aleshores esdevingué la lluita més igualada i interessant. Una vegada aconseguí l'empat, el Madrid va tornar a evidenciar la competència de la seva davantera, i les seves evolucions no tindràn cap que un nou punt els tornava a donar superioritat. L'Espanyol, pel contrari, va deixar la modalitat d'empatar-se a la defensiva per iniciar una altra vegada nous avançaments, els quals fins a les acaballes no es trobà la manera de transmutar-los. La lluita, per tant, en aquest temps, va seguir diverses alternatives en l'atac, la qual cosa sempre semblava més interessant que no veure l'Espanyol del primer temps com lluitant desaprofitat pels seus oponents.

El Madrid, com hem dit, va palejar una major superioritat tècnica que l'Espanyol. Les seves línies sempre es desenvolupaven a un sol objectiu, superant totes les de l'equip local. Dintre els seus elements, cal destacar la taca que feren Zancura, Quinceos, L. Reguero i Sauto. El primer, al segon temps, fou el "companionisme" per al qual els anys no passen; efectuant parades amb el seu estil tan propi, que li valgueren una reconciliació total amb el públic barceloní, el qual li produí els aplaudiments en múltiples ocasions. Pel que fa referència a Quinceos, va actuar durant tot el partit amb una gran irregularitat, encara que amb molta seguretat. L. Reguero va demostrar novament que continua essent un dels davanteres més complets, pel gran coneixement i to de bala que posseeix, i Sauto, a la línia mitjana, fou al primer temps un excel·lent marcatge de Prat.

De l'Espanyol, Soler va demostrar que és encara un dels millors mitjancers d'Espanya—amb permís del

malgrat la superioritat tècnica del Madrid, l'Espanyol aconseguí empatar a dos gols

El diumenge passat, el Campionat de Lliga va definir-se. L'Atletic de Bilbao, l'equip més regular de tota la resta, ha quedat proclamat campió, després d'haver de passar en la darrera jornada, de resultes del seu resultat advers amb el Barcelona, una mica d'incertesa per tal de no veure's amb la sorpresa que fos el Madrid qui continués en possessió del títol de referència. Per aquest motiu, el matx Espanyol-Madrid, celebrat abans d'ahir a la nostra ciutat, havia adquirit, ultra l'interès de consuecud, un al·licient més decisiu, car amb ell el Madrid podia intentar de jugar-se la darrera carta.

La lluita, a pesar de l'interès visible que tenia per un dels dos protagonistes, es va desenvolupar en un aspecte bastant discret. El Madrid, al primer temps, va superar netament l'Espanyol. No tant sols en l'aparellament, sinó en la manera de portar els avançaments. La davantera del Madrid, recolzada sobtadament per la línia mitjana, va aconseguir que les seves evolucions fossin observades en l'aspecte tècnic, molt superior al dels seus contrincants. El primer atacant blanc, especialment dirigit per Lluís Recuerdo, amb el seu immediat col·laborador Llanusa, va realitzar combinacions bellament plasmatades, la majoria de les quals deixaven entreveure sempre una possibilitat d'ésser transformades. En canvi, la davantera espanyolista actuava descoordinada per complet, sense que pogués reaccionar ni tant sols en la seva jugada. A pesar de la taca irrefragable de Soler, en aquest temps, que empenyia la davantera a l'atac, aquesta, per feblesa, desobediència i manca d'entusiasme, semblava tancada com les figures de Zancura i Quinceos l'impressionaven, puix que les folles dels seus elements—Briando i Edelmiro li—particularment, estaven a l'ordre del dia. Dintre aquesta monotonia, per part de l'Espanyol, i amb un xic més de curiositat per part del Madrid, es va arribar al descans sense que el partit correspongués a l'expectació que havia despertat.

En reprendre's el partit, i al cap d'una estona, l'Espanyol va començar a fer un joc més efectiu, degut a que la seva davantera va jugar amb més entusiasme i rapidesa que en la part anterior. Domènec i Prat, a cinquè dels quals va anar l'ofensiva, van crear situacions ben perilloses per al bàndol adversari i aleshores esdevingué la lluita més igualada i interessant. Una vegada aconseguí l'empat, el Madrid va tornar a evidenciar la competència de la seva davantera, i les seves evolucions no tindràn cap que un nou punt els tornava a donar superioritat. L'Espanyol, pel contrari, va deixar la modalitat d'empatar-se a la defensiva per iniciar una altra vegada nous avançaments, els quals fins a les acaballes no es trobà la manera de transmutar-los. La lluita, per tant, en aquest temps, va seguir diverses alternatives en l'atac, la qual cosa sempre semblava més interessant que no veure l'Espanyol del primer temps com lluitant desaprofitat pels seus oponents.

El Madrid, com hem dit, va palejar una major superioritat tècnica que l'Espanyol. Les seves línies sempre es desenvolupaven a un sol objectiu, superant totes les de l'equip local. Dintre els seus elements, cal destacar la taca que feren Zancura, Quinceos, L. Reguero i Sauto. El primer, al segon temps, fou el "companionisme" per al qual els anys no passen; efectuant parades amb el seu estil tan propi, que li valgueren una reconciliació total amb el públic barceloní, el qual li produí els aplaudiments en múltiples ocasions. Pel que fa referència a Quinceos, va actuar durant tot el partit amb una gran irregularitat, encara que amb molta seguretat. L. Reguero va demostrar novament que continua essent un dels davanteres més complets, pel gran coneixement i to de bala que posseeix, i Sauto, a la línia mitjana, fou al primer temps un excel·lent marcatge de Prat.

De l'Espanyol, Soler va demostrar que és encara un dels millors mitjancers d'Espanya—amb permís del

malgrat la superioritat tècnica del Madrid, l'Espanyol aconseguí empatar a dos gols

El diumenge passat, el Campionat de Lliga va definir-se. L'Atletic de Bilbao, l'equip més regular de tota la resta, ha quedat proclamat campió, després d'haver de passar en la darrera jornada, de resultes del seu resultat advers amb el Barcelona, una mica d'incertesa per tal de no veure's amb la sorpresa que fos el Madrid qui continués en possessió del títol de referència. Per aquest motiu, el matx Espanyol-Madrid, celebrat abans d'ahir a la nostra ciutat, havia adquirit, ultra l'interès de consuecud, un al·licient més decisiu, car amb ell el Madrid podia intentar de jugar-se la darrera carta.

EL CAMPIONAT DE LIGA DE FUTBOL

L'Atletic de Bilbao s'adjudica el títol de Campió

El Barcelona és batut pel Betio, i l'Espanyol i el Sabadell empaten amb el Madrid i el Sevilla

NOTES CURTES

De la vinguda del Madrid no es pot dir que s'apropià dels punts, però sí que aconseguí el punt que el jo de Zamora, Quinceos i els germans Reguero.

Tota la resta ha estat sense importància, talment com si el Madrid tingués la partida assegurada i no necessités els dos punts.

Per a l'Espanyol, en canvi, semblava que els dos punts tenien importància decisiva. Jugava amb tant de coratge! Només les faltes estrepitoses de gairebé tots els seus equips van treure-li un punt que l'hauria fet destacar força en la classificació definitiva.

Com que es preveia un bon partit no va mouer gent a presenciar-lo. Hi havia tots els aficionats que anaven a veure perdre el Madrid i els que només hi van a les grans solemnitats. Hi van trobar a manca els entusiastes del Madrid, que eren pocs i encara estaven dis-

persos i poc engriscats amb els seus jugadors. El segon gol dels madrilenys, que aglutinava com donar-los la victòria, ni ells el van aplaudir.

Dels homes, per sobre de tots, Zamora i Soler. L'un creava situacions difícils i l'altra les anava resolent com si res. La seva tasca es va fer notar més perquè les dues davanteres catalanes, totament aïllades i únicament Reguero entre els de Madrid i els extrems de l'Espanyol van donar la sensació que no eren al camp a fer bonic solament.

Soler va guanyar la davantera madrilenya i Quinceos va fer fracassar els intents de l'Espanyol. Van saltar més els catalans que no pas els castellans, i malgrat això l'oportunitat dels Edelmires va evitar un dia de dol al camp de la carretera de Sarrià en aconseguir apropar dos pilotes de les moltes que van passejar-se per davant de la porta de Zamora sense que trobessin qui els empenyís amb encert. Solament aquest

mateix fet justificava la presència dels germans Edelmiro al camp de joc.

Zamora va fer grans parades. Sense fer cap esforç excessiu, va actuar sobriament, justificant la seva inclusió a l'equip nacional. Contràriament al que es venia esperant, cada intervenció seva era entusiàsticament ovacionada, i els que d'havien l'esbroncaven albir eren delícats admiradors seus.

L'àrbitre corria amunt i avall xudant amb timidesa les coses més absurdes. Fins Zamora va castigar el seu propi equip amb un córner que Steimborn no s'atrevia a concedir. L'acció a Zamora va superar els crics dedicats a l'àrbitre.

De vegades no donem importància a res i diem que no se'n d'un punt. El Barcelona amb un punt més s'hauria estat la pena de veure's en penúltim lloc, i en canvi l'Espanyol per un punt es deslliga del Barcelona i sembla que estigui molt més ben classificat.

S. O. S.

malgrat la superioritat tècnica del Madrid, l'Espanyol aconseguí empatar a dos gols

El diumenge passat, el Campionat de Lliga va definir-se. L'Atletic de Bilbao, l'equip més regular de tota la resta, ha quedat proclamat campió, després d'haver de passar en la darrera jornada, de resultes del seu resultat advers amb el Barcelona, una mica d'incertesa per tal de no veure's amb la sorpresa que fos el Madrid qui continués en possessió del títol de referència. Per aquest motiu, el matx Espanyol-Madrid, celebrat abans d'ahir a la nostra ciutat, havia adquirit, ultra l'interès de consuecud, un al·licient més decisiu, car amb ell el Madrid podia intentar de jugar-se la darrera carta.

La lluita, a pesar de l'interès visible que tenia per un dels dos protagonistes, es va desenvolupar en un aspecte bastant discret. El Madrid, al primer temps, va superar netament l'Espanyol. No tant sols en l'aparellament, sinó en la manera de portar els avançaments. La davantera del Madrid, recolzada sobtadament per la línia mitjana, va aconseguir que les seves evolucions fossin observades en l'aspecte tècnic, molt superior al dels seus contrincants. El primer atacant blanc, especialment dirigit per Lluís Recuerdo, amb el seu immediat col·laborador Llanusa, va realitzar combinacions bellament plasmatades, la majoria de les quals deixaven entreveure sempre una possibilitat d'ésser transformades. En canvi, la davantera espanyolista actuava descoordinada per complet, sense que pogués reaccionar ni tant sols en la seva jugada. A pesar de la taca irrefragable de Soler, en aquest temps, que empenyia la davantera a l'atac, aquesta, per feblesa, desobediència i manca d'entusiasme, semblava tancada com les figures de Zancura i Quinceos l'impressionaven, puix que les folles dels seus elements—Briando i Edelmiro li—particularment, estaven a l'ordre del dia. Dintre aquesta monotonia, per part de l'Espanyol, i amb un xic més de curiositat per part del Madrid, es va arribar al descans sense que el partit correspongués a l'expectació que havia despertat.

En reprendre's el partit, i al cap d'una estona, l'Espanyol va començar a fer un joc més efectiu, degut a que la seva davantera va jugar amb més entusiasme i rapidesa que en la part anterior. Domènec i Prat, a cinquè dels quals va anar l'ofensiva, van crear situacions ben perilloses per al bàndol adversari i aleshores esdevingué la lluita més igualada i interessant. Una vegada aconseguí l'empat, el Madrid va tornar a evidenciar la competència de la seva davantera, i les seves evolucions no tindràn cap que un nou punt els tornava a donar superioritat. L'Espanyol, pel contrari, va deixar la modalitat d'empatar-se a la defensiva per iniciar una altra vegada nous avançaments, els quals fins a les acaballes no es trobà la manera de transmutar-los. La lluita, per tant, en aquest temps, va seguir diverses alternatives en l'atac, la qual cosa sempre semblava més interessant que no veure l'Espanyol del primer temps com lluitant desaprofitat pels seus oponents.

El Madrid, com hem dit, va palejar una major superioritat tècnica que l'Espanyol. Les seves línies sempre es desenvolupaven a un sol objectiu, superant totes les de l'equip local. Dintre els seus elements, cal destacar la taca que feren Zancura, Quinceos, L. Reguero i Sauto. El primer, al segon temps, fou el "companionisme" per al qual els anys no passen; efectuant parades amb el seu estil tan propi, que li valgueren una reconciliació total amb el públic barceloní, el qual li produí els aplaudiments en múltiples ocasions. Pel que fa referència a Quinceos, va actuar durant tot el partit amb una gran irregularitat, encara que amb molta seguretat. L. Reguero va demostrar novament que continua essent un dels davanteres més complets, pel gran coneixement i to de bala que posseeix, i Sauto, a la línia mitjana, fou al primer temps un excel·lent marcatge de Prat.

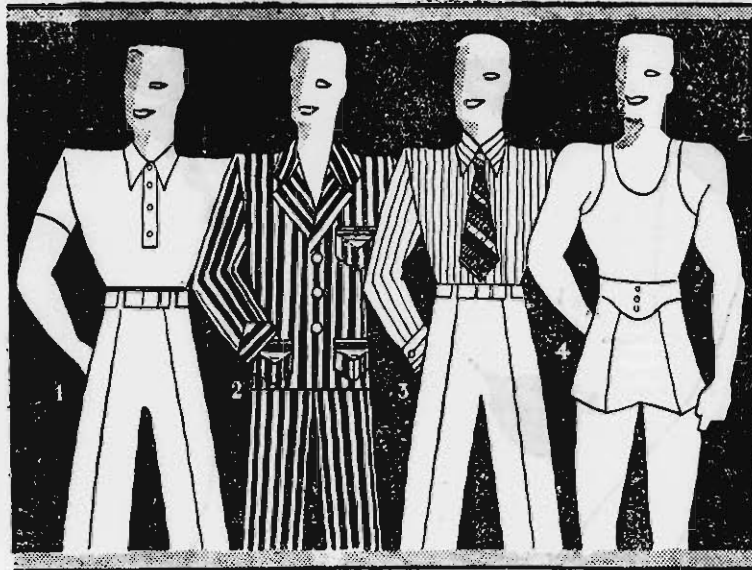
De l'Espanyol, Soler va demostrar que és encara un dels millors mitjancers d'Espanya—amb permís del

malgrat la superioritat tècnica del Madrid, l'Espanyol aconseguí empatar a dos gols

El diumenge passat, el Campionat de Lliga va definir-se. L'Atletic de Bilbao, l'equip més regular de tota la resta, ha quedat proclamat campió, després d'haver de passar en la darrera jornada, de resultes del seu resultat advers amb el Barcelona, una mica d'incertesa per tal de no veure's amb la sorpresa que fos el Madrid qui continués en possessió del títol de referència. Per aquest motiu, el matx Espanyol-Madrid, celebrat abans d'ahir a la nostra ciutat, havia adquirit, ultra l'interès de consuecud, un al·licient més decisiu, car amb ell el Madrid podia intentar de jugar-se la darrera carta.

La lluita, a pesar de l'interès visible que tenia per un dels dos protagonistes, es va desenvolupar en un aspecte bastant discret. El Madrid, al primer temps, va superar netament l'Espanyol. No tant sols en l'aparellament, sinó en la manera de portar els avançaments. La davantera del Madrid, recolzada sobtadament per la línia mitjana, va aconseguir que les seves evolucions fossin observades en l'aspecte tècnic, molt superior al dels seus contrincants. El primer atacant blanc, especialment dirigit per Lluís Recuerdo, amb el seu immediat col·laborador Llanusa, va realitzar combinacions bellament plasmatades, la majoria de les quals deixaven entreveure sempre una possibilitat d'ésser transformades. En canvi, la davantera espanyolista actuava descoordinada per complet, sense que pogués reaccionar ni tant sols en la seva jugada. A pesar de la taca irrefragable de Soler, en aquest temps, que empenyia la davantera a l'atac, aquesta, per feblesa, desobediència i manca d'entusiasme, semblava tancada com les figures de Zancura i Quinceos l'impressionaven, puix que les folles dels seus elements—Briando i Edelmiro li—particularment, estaven a l'ordre del dia. Dintre aquesta monotonia, per part de l'Espanyol, i amb un xic més de curiositat per part del Madrid, es va arribar al descans sense que el partit

INTERESSANTS OFERTES

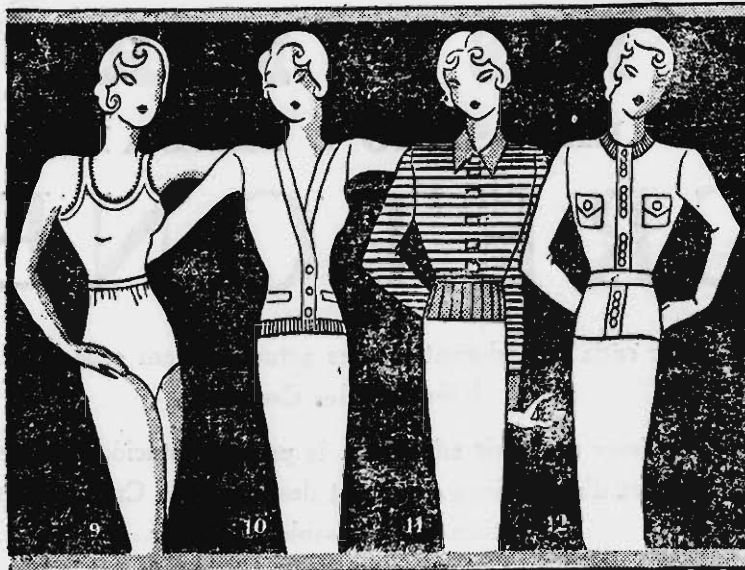
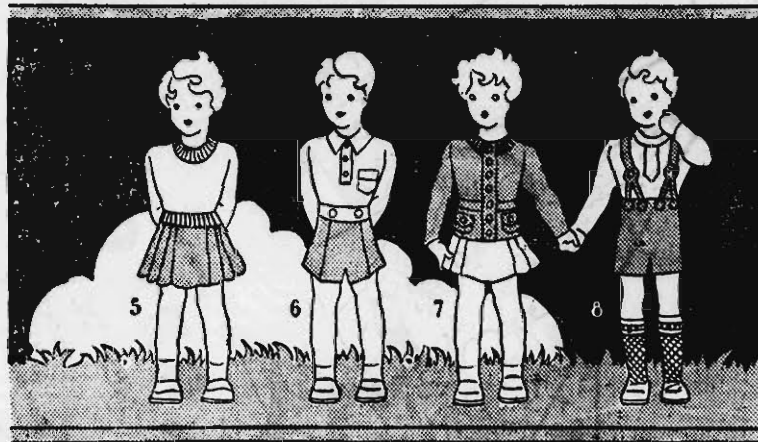

Durant els dies del 6 al 17 de març, oferim una selecció d'articles de darrera novetat, d'immillorable qualitat i gust exquisit, per a senyora, home i nens, a

PREUS BARATÍSSIMS

- (1) CAMISES SPORTSMAN en tricot llana extra, màniga curta, colors de moda; la talla 1.ª ... Ptes. 7'25
- (2) PIJAMES de popelín, dibuixos novelat, acurada confecció ... Ptes. 12'75
- (3) CAMISES mesclades gran fantasia, model americà, amb coll i punys ... Ptes. 7'90
- CAMISES A MIDA en popelín o zèfir super-extra, dibuixos finíssims, amb coll, punys i inicials, tall i confecció acuradíssims ... Ptes. 13'75
- CORBATES preciosos dibuixos última novetat ... Ptes. 1'85
- (4) SAMARRETES de seda artificial, forma esport, teixit espigueta en blanc i colors; la talla 1.ª CALÇOTETS curts, en Fil d'Or, de gran resultat, reforçats, tall americà ... Ptes. 2'90
- ... Ptes. 3'75

- (5) BRUSETES de llana, sense coll, dibuixet llavorat de gran actualitat i colors finíssims; la talla 0 ... Ptes. 3'50
- SOCKETS (mitjons baixos) en sedalina de bon resultat, en blanc i colors; la talla 00 ... Ptes. 0'70
- (6) VESTIDETS amb coll, d'estam extra, cos a llistes, model original, bonics colors; talla 0 ... Ptes. 9'75
- (7) SUETERS en estam extra, teixit acanalat, preciós model d'última novetat i colors de gran moda; la talla 2.ª ... Ptes. 8'50
- (8) VESTIDETS en estam extra, pullover teixit llavorat gran fantasia, coll novelat; pantalon punt anglès, finíssimes combinacions de colors; la talla 0 ... Ptes. 11'50

- (9) BRAGUES de seda artificial, teixit espigueta, reforçades, en blanc i color; totes les talles ... Ptes. 3'25
- SAMARRETES de cotó fi, de gran resultat, forma sense màniga especial, en blanc i colors; la talla 1.ª ... Ptes. 2'65
- (10) SUETERS en llana, dibuix llavorat de gran fantasia, model d'actualitat, colors finíssims; la talla 44 ... Ptes. 8'25
- (11) BRUSES en llana extra, preciós model, llistes de gran moda; tots els colors d'última novetat; la talla 44 ... Ptes. 12'75
- (12) SUETERS en estam extra, teixit acanalat. El model de més èxit per la seva perfecta adaptabilitat, colors moda; la talla 44 ... Ptes. 16'—

Per a apreciar amb tota exactitud la importància de les nostres ofertes, convé examinar els nostres aparadors

SI ENS VISITEU... COMPRAREU!
AVUI, PRIMER DIA DE VENDA

CASA VILARDELL

CENTRAL: Via Laietana, 49 i 51 - SUCURSALS: Hospital, 36 i 38 -
Fontanella, 17 - Salmerón, 17 - Nou de la Rambla, 8, i Carme, 73

Demaneu el nostre opuscle especial de Cretones

MES DE MARÇ EXPOSICIO I VENDA DE CRETONES

Com cada any, durant el mes actual, donem especial preferència a les Cretones

Per ésser un teixit adequat a la present estació, i pel gran nombre d'aplicacions a què pot destinar-se la Cretona és un article indispensable i popular

Per a vestits, per a quimonos, per a bates, igual que per a decorar i tapissar, la Cretona és un element essencialíssim que captiva pel seu colorit i atrau per l'avantatge dels seus preus

El nostre assortiment abraça tots els matisos de la producció i els dibuixos creats més recentment

La Cretona haveu de comprar-la sempre als nostres Magatzems

PREUS LIMITADÍSSIMS

Cafè - Bar - Restaurant
Gran confort - Servei aconfortat